

III Congrés Internacional Geografies Literàries

Universitat de Vic, 8 d'octubre de 2020

ARNAU TORDERA CANTA POESIA

Lo cor de l'home és una mar - Jacint Verdaguer

Sant Taló - Jacint Verdaguer

Zim-zam - Jacint Verdaguer

Ferida d'amor - Jacint Verdaguer

El meu poble i jo - Salvador Espriu

Adeu-siau, plaers del món - Jacint Verdaguer

L'Atlàntida - Jacint Verdaguer

Camins del món - Segimon Serrallonga

Sum vermis et non homo - Jacint Verdaguer

Com la sal al mar - Obeses

La buidor del poeta - Jacint Verdaguer

Lo cor de l'home és una mar

Jacint Verdaguer

Lo cor de l'home és una mar,
tot l'univers no l'ompliria.

Mon cor és un llibre
de pàgines d'or,
en totes les pàgines,
paraules d'amor.

La poesia és un aucell del cel
que fa sovint volades a la terra;
ens fa record del paradís perdut
on jugava l'amor amb la innocència.

Poemes, ai!, que foren una estona
joguina d'infantons,
petxines que un instant surten de l'ona
per retornar al fons.

Lo cor de l'home és una mar,
tot l'univers no l'ompliria.

Mon cor és un llibre
de pàgines d'or
en totes les pàgines
paraules d'amor.

Paraules d'amor.

De poetes cabdals prou n'hi ha haguts,
cap d'ells la dolça melodia ha apresada;
qui n'arribés a aprendre un refilet
aquell ne fora l'àliga superba.

Idees que m'acurcen l'existència
duent-se'n ma escalfor,
com rufagada que se'n du amb l'essència
l'emmusteïda flor.

Lo cor de l'home és una mar,
tot l'univers no l'ompliria.

*Per què enganyosa poesia,
per què m'ensenyes de fer mons?*

*Lo cor de l'home és una mar,
tot l'univers no l'ompliria.*

*Dalt a la caseta blanca
hi ha lo niu dels meus amors.**

* En cursiva fragments dels poemes que el cantant no interpreta.

Sant Taló - Jacint Verdaguer

Puix del món, vall de tristor,
vós ne feu vall de tabola,
son, catxassa, vi i garjola,
mai deixeu a Sant Taló!

Son, catxassa, vi i garjola,
mai deixeu a Sant Taló!

Per vagabund i panarra
vostre pare us despatxà
i a l'aula us acompanyà
amb una gruixuda barra;
i amb un barret de musseró
guarníreu la bestiola.

Son, catxassa, vi i garjola,
mai deixeu a Sant Taló!

Miracles en vostres fargues
de fer-ne no hi ha poder;
molt bé sabeu fer el que
són becaines i ben llargues;
dormiu més que un porc pigó
perquè res vos desconsola.

Son, catxassa, vi i garjola,
mai deixeu a Sant Taló! Sí!

Zim-zam - Jacint Verdaguer

Zim, zam, zim, zam, zim, zam, ah!
Zim, zaaa, zim, zim, zam, ei! Zim, zam, zam!

Més de ferm les hi venten
com més aigua goteja son front;
dels volants que els rostolls enlluenten
sembla en surten llampades de foc.

Zim, zam, zim, zam, zim, zam, ah!
Zim, zaaa, zim, zim, zam!

Cada cop que una mà se belluga
del volant tallador a cada cop,
cau en terra una garba feixuga
i de feixa s'obira un nou tros.

Zim, zam, zim, zam, zim, zam, ah!...

Més de ferm les hi venten
com més aigua goteja son front;
dels volants que els rostolls enlluenten
sembla en surten llampades de foc.

Zim, zam, zim, zam, zim, zam! Ah!

Ferida d'amor - Jacint Verdaguer

Darrere dels mossos, que enmig de l'artiga
arranen los blats,
tot taral·lejant va ma dolça amiga.

Tot espigolant, se planta una espina
i es posa a plorar.
Roseta, què tens? Doncs què tens, per vida?

Al taló del peu m'hi puny una espina.

Jo que hi vaig, li trec i el peu li embolico,
tot embolicant-li la nina sospira.

No sospiro, no,
pel peu ni l'espina;
sospiro per tu
que me l'emboliques,
que curant-me el peu,
del cor m'ets ferida.

A la primera ullada
em vas ferir lo cor,
em vas tenir ferida
i t'amagues pel bosc.

Mon cor és una arpa
de cordes d'argent;
com l'amor les polsa,
sols l'amor les sent.

No sospiro, no,
pel peu ni l'espina;
sospiro per tu
que me l'emboliques,
que curant-me el peu,
del cor m'ets ferida,

No sospires, no,
pel peu ni l'espina;
sospires per mi
que te l'embolico,
que curant-te el peu,
del cor m'ets ferida.

El meu poble i jo - Salvador Espriu

Beviem a glops
aspres vins de burla
el meu poble i jo.

Escoltàvem forts
arguments del sabre
el meu poble i jo.

Una tal lliçó
hem hagut d'entendre
el meu poble i jo.

La mateixa sort
ens uní per sempre:
el meu poble i jo.

Senyor, servidor?
Som indestriables
el meu poble i jo.

Tenim la raó
contra bords i lladres
el meu poble i jo.

Salvàvem els mots
de la nostra llengua
el meu poble i jo.

A baixar graons
de dol apreníem
el meu poble i jo.

Davallats al pou,
esguardem enlaire
el meu poble i jo.

Ens alcem tots dos
en encesa espera,
el meu poble i jo.

Adeu-siau, plaers del món - Jacint Verdaguer

Adeu-siau, plaers del món,
adeu-siau, no us puc tastar,
potser d'altres de més purs em criden.
Adeu-siau.

Que n'és de dolç,
quan lo cel se desvetlla,
que n'és de dolç,
quan la terra s'adorm.

Per a mi ans també ho era,
mes ai!, que no ho és, no,
d'ençà que tinc d'eixir-hi
com un perdut!, tot sol!

Adeu-siau, plaers del món...

Que n'és de dolç,
quan los saules no gronxen
sortir de les masies
a prendre la frescor!

Per a mi ans també ho era...

La caseta blanca era un somni.
Només la poesia la pot fer durar.

Adeu-siau.

L'Atlàntida - Jacint Verdaguer

Apar serpent immensa, d'escata vermellosa,
que a través de l'Europa, d'un mar a l'altre mar,
respirant fum i flames, passàs esgarrifosa
son cabell de guspies i foc a rabejar.

I avant, ronca, assaina i udola, amb sa alenada,
cremant com teranyines, los núvols de l'hivern.
De cingle en cingle, passa les valls d'una gambada,
vessant-hi com un cràter les flames de l'infern.

Ministre d'exterminis, que els llamps hi descarregues,
oh!, porta-m'hi entre onades, de polseguera i fum;
per eixa nit reveure, l'Atlàntida que ofegues,
deixa'm muntar tes ales, de ton flagell al llum.

De gom a gom quan s'omple l'espai de fumarel·la
i es fon d'un cap a l'altre, la serra de cremor,
sota el mantell de flames que l'huracà flagel·la,
la terra adolorida gemega com un cor.

Com un cor, com un cor!...

L'Atlàntida. L'Atlàntida. L'Atlàntida...

Camins del món - Segimon Serrallonga

Per caminar com cal pel món que meravella
només valen els peus, la plenitud del cos
i el cap amb tot el pensament, com una rella
que s'obre el solc, profund i fi, sense repòs.

***Sum vermis et non homo* - Jacint Verdaguer**

Cuc de la terra vil, per una estona
he vingut en la cendra a arrossegar-me.
Veni a mi, congoixes del martiri,
espina del dolor, vine a punyir-me.

Feu de mi lo que us plàcia,
jo so un no-res, mes mon no-res és vostre.

Escombreu mes petjades en l'altura;
ja no faré més nosa.

Vull ser volva de pols
de la rodera a on tots los qui passen
me trepitgen.

Jo so un no-res, mes mon no-res és vostre,
és vostre.

Fou mon bressol un gra de polsinera,
i un altre gra serà lo meu sepulcre.

Sum vermis et non homo.

Com la sal al mar - Obeses

Una platja diminuta,
però era tot el nostre afany.
Plens de sorra blanca ens hi estimàvem
fins que el dia es feia clar.

Quan el sol ja despuntava,
ens separava tot el mar,
i entre les onades hi dansava
la meva Sirena.

I l'endemà hi tornàvem,
jugàvem a creure-ho tot nou.
Somreies quan et cantava
un cop més amb el teu nom:

Sirena, Sirena, Sirena.

Quan et feia una carícia,
res podia fer-nos mal.
El temps s'aturava per nosaltres
i ja ens abrigava el mar.

Nit rere nit tornava
i nit rere nit somiava.
Somreies quan et cantava
un cop més amb el teu nom.

Una platja diminuta...

Ara escolto les onades,
ja no em parlen més de tu.
Com un dolç cristall de sucre blanc
vas fondre't com la sal al mar
-com la sal al mar.

La buidor del poeta - Jacint Verdaguer

*Vell i cansat d'anar pel món un dia
lo pobre trobador torna a sa llar.*

*Que anys han passat! Lo riu ni la ribera
ja no coneixen a son vell cantor.*

*Totes les ones de la mar
m'han envestit en so de guerra,
tot udolant com a lleons,
com a lleons sedents de presa.*

*Han rodolat pel meu damunt
obrint ses boques de caverna,
los cops de mar d'un a un,
van rodolant, van rodolant,
sobre ma testa. [...]*

*Adeu-siau, cançons de primavera!,
ja no emmelareu mos llavis altra vegada,
ja no fareu batre les ales del meu cor.*

*Deixau-me ben a racó,
ben a racó i a mà esquerra
com un moble ja romput,
com un vell que palanqueja;
deixau-me al fons de la vall.*

*Algun dia m'alçaré
des de la vall a la serra,
de la serra al núvol blanc,
del núvol blanc a l'estrella,
de l'estrella a l'infinit
que mon esperit sedeja.*

Oh! Blanques cimes del món,
jo petjaré vostra testa.

*Lo cor de l'home és una mar,
tot l'univers no l'ompliria.*

Oh boires que us enfilau,
jo us tinc de deixar enrere,
tot volant amunt, amunt,
crisàlide que s'encela,
oblidada de que ahir
era un cuc sobre la terra.

Los rosers perden la fulla,
les roses perden l'olor.

Lo cor de l'home és una mar.

*Totes les ones de la mar
no poden rompre un gra d'arena.*

Grup de Recerca TEXTICO
**Textos literaris contemporanis:
estudi, edició i traducció**
UVIC-UCC

Xarxa d'Innovació Educativa
Geografies Literàries 3.0

càtedra
verdaguier

D'ESTUDIS LITERARIS
DE LA UNIVERSITAT DE VIC
UNIVERSITAT CENTRAL DE CATALUNYA

**FACULTAT
D'EDUCACIÓ, TRADUCCIÓ
I CIÈNCIES HUMANES**
UVIC | UVIC-UCC

endrets
Geografia Literària dels
Països Catalans

UNIVERSITAT
DE VALÈNCIA (U·V) **U·V**
Facultat de Magisteri
Departament de Didàctica de la Llengua i la Literatura

**Vicerectorat de Recerca
i Transferència de Coneixement**
UVIC-UCC

U Divulga
Ciència i Societat
UVIC-UCC